

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL PITEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV
DOSAR NR. 1007/46/2006 (Număr în format vechi 1007/COM/2006)
DECIZIE NR. 1007/R-C

Ședința publică din 27 aprilie 2006

Curtea compusă din:

- Președinte: [Nume] - judecător
- [Nume] - judecător
- [Nume] - judecător
- [Nume] - judecător

S-a luat în examinare, pentru pronunțare, recursul declarat de reclamanta [Nume], JUDEȚEANUL DE ÎNCHIRIERE ȘI DE ÎNCHIRIERE, cu sediul în Râmnicu Vâlcea, str. Gb. Mihăescu, nr. 28, județul Vâlcea, împotriva sentinței numărul 1007/07.02.2006, pronunțată de Tribunalul Vâlcea - Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1007/CAF/2005.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, nu au răspuns părțile.
Procedura, legal îndeplinită.

Recursul este legal timbrat prin anularea ordinului de plată numărul 1007/07.02.2006 în cuantum de 2,000 Ron și timbru judiciar de 200 Ron.

S-a făcut referatul cauzei de către greșierul de ședință, după care:

Dezbaterile asupra recursului, au avut loc în ședința publică din 27 aprilie 2006, dezbateri ce au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față :

Constată că prin acțiunea înregistrată la data de 20.12.2005, reclamanta [Nume] județeană D. [Nume] și P. [Nume] Vâlcea a chemat în judecată pe pârâta D.G.F.P. Vâlcea, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța în cauză să se dispună anularea Deciziei nr. 1007/07.02.2005 emisă de aceasta și a raportului de inspecție fiscală încheiat la 8.10.2004, respectiv a Deciziei de impunere nr. 1007/2004

În motivarea acțiunii, s-a arătat că prin cererile nr. 369/25.08.2004, nr. 369/27.09.2004, nr. 369/27.08.2004 și nr. 369/29.09.2004, a solicitat pârâtei rambursarea T.V.A-ului aferent lunilor iulie și august 2004.

În acest sens, s-a dispus efectuarea controlului fiscal, pentru perioada 01.02.2003-31.08.2004, vizând T.V.A., anul 2004 – vizând taxa anuală pentru activitatea de exploatare minieră și trim.III 2003 – trim.II 2004, pentru redevența minieră.

După încheierea verificărilor, inspecția fiscală, în mod cu totul eronat, a stabilit un debit suplimentar în sumă totală de 4.122.400 lei, compusă din suma de 1.012.400 lei TVA dedusă la facturile fiscale nr. 369/19.12.2003 și în sumă de 3.500.000 lei TVA dedusă la facturile fiscale nr. 369/4.04.2004, nr. 369/25.05.2004 și nr. 369/28.05.2004, motivându-se că nu se poate acorda deducere, deoarece aceste facturi nu au completate toate datele cerute de formular, respectiv data/ora expedierii, semnătura, ștampila cumpărătorului, contul furnizorului și al cumpărătorului.

Împotriva raportului de inspecție fiscală și a Deciziei de impunere nr. 369/15.10.2004, s-a formulat contestație, respinsă de D.G.F.P. Vâlcea prin Decizia nr. 369/2005, cu motivarea că au fost nerespectate dispozițiile art.29 pct.B lit.a) și b) din Legea nr.345/2002 privind TVA-ul, text care este inaplicabil în cauză, deoarece acesta nu prevede asemenea mențiuni.

Urmare a acestui fapt, în mod eronat, s-au calculat dobânzi în cuantum de 28.424 lei (28.424 RON) și penalități întârziere în cuantum de 1.122.400 lei (1.122.400 RON).

În cuprinsul deciziei de impunere și al raportului de inspecție fiscală nu se face vorbire despre existența altor nereguli la întocmirea acestor documente, iar, în decizia dată în contestația sa, motivarea excede acestora, vizând alte aspecte decât cele avute în vedere la inspecția fiscală.

Faptul că societățile comerciale cu care a intrat în relații comerciale nu și-au îndeplinit obligațiile prevăzute de lege, nu poate influența negativ dreptul său de rambursare a TVA-ului, cum greșit a interpretat pârâta, astfel că se impune anularea actelor precizate.

Tribunalul Vâlcea, prin sentința nr. 369/1.2006 a respins acțiunea reclamantei.

Pentru a se pronunța în acest mod, instanța de fond a reținut că, reclamanta s-a aprovizionat cu motorină, în perioada 1.12.2003 – 31.08.2004, cu o valoare de 4.122.400 lei, conform facturilor existente în copie la dosar, de la firme din județul Vâlcea și Sibiu, pentru care a dedus eronat TVA în cuantum de 1.012.400 lei.

Facturile fiscale emise pentru achiziționarea acestui produs, nu au fost completate cu toate datele prevăzute de lege, respectiv cele menționate

de art.24 alin.1 lit.a) din Legea nr.345/2002; în vigoare la 31.12.2003, potrivit cu care orice persoană impozabilă trebuie să justifice suma taxei cu documente, ca facturi fiscale sau alte documente legale aprobate, emise pe numele său de către persoane impozabile înregistrate ca plătitori de T.V.A.

S-a mai arătat că, la art.62 alin.1 din Normele Metodologice de aplicare a Legii nr.345/2002, aprobate prin H.G. nr.598/2002, documentele legale în baza cărora persoanele impozabile pot deduce TVA-ul, sunt exemplarul original al facturii fiscale sau alte documente specifice aprobate prin H.G. nr.831/1991.

Astfel, persoanele impozabile plătitori de T.V.A. sunt obligate să solicite de la furnizori/prestatori, facturi fiscale ori documente legal aprobate și să verifice întocmirea corectă a acestora, iar pentru operațiunile cu o valoare a TVA mai mare de 50 mil.lei, sunt obligate să solicite și copia de pe documentul legal ce atestă calitatea de plătitor de TVA a furnizorului/prestatorului, ceea ce în cauză nu s-a respectat.

De asemenea, instanța de fond a precizat în ce constau elementele principale ce dau înscrisurilor calitatea de documente justificative, elemente ce nu s-au regăsit în cuprinsul facturilor verificate de organul de inspecție fiscală.

Totodată, s-a reținut că, în cauza dedusă judecării, nu s-a făcut dovada, ca urmare a lipsei copiei de pe documentul legal, că furnizorii reclamantei sunt plătitori de TVA, astfel ca, la rândul său, aceasta să poată solicita pârâtei aplicarea mecanismului deductibilității, ceea ce demonstrează neîndeplinirea obligației prevăzute de art.29 pct.B lit.b) Legea 345/2002.

Ca atare, nefiind făcută dovada contrară, s-a apreciat drept corectă măsura luată de organul fiscal și, implicit, decizia dată de pârâtă în contestația analizată.

Împotriva acestei hotărâri, s-a formulat recurs, în termen legal, de către reclamantă, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, pe disp. generale ale codului de pr.civilă referitoare la calea de atac, respectiv art. 299 și urm, precum și ale art.304¹ Cod pr.civilă, pe următoarele considerente:

- instanța de fond nu a făcut o analiză proprie a situației de fapt existentă în cauză, ci s-a limitat să reproducă susținerile intimitei din întâmpinare, fără a motiva de ce mențiunile omise din facturile fiscale în litigiu erau obligatorii și de ce lipsa acestora ar duce la refuzul rambursării TVA-ului;

- nu s-a justificat influența pe care problemele celor două societăți furnizoare ar putea-o avea asupra cererii sale;

- nu s-a observat că nici una dintre mențiunile reținute de organele de control nu trebuiau completate în mod obligatoriu în factura fiscală, conform art.29 pct.B lit.b) Legea 345/2002, respectiv art.155 alin.8 Legea 571/2002.

- în motivarea deciziei de respingere a contestației formulate împotriva deciziei de imputare și a raportului fiscal sunt avute în vedere alte aspecte decât la inspecția de fond, iar instanța nu a verificat această susținere.

În concluzie, se solicită admiterea recursului, modificarea sentinței, iar, pe fond, admiterea contestației, anularea actelor precizate, cu consecința înlăturării obligației de plată a debitului principal și a accesoriilor acestuia.

Examinând recursul, prin prisma criticilor aduse, pe care instanța le-a încadrat în temeiul art.304 pct.9 Cod pr.civilă, dar și, în limitele art.304¹ Cod pr.civilă, se reține că acesta este nefondat, pentru cele ce se vor expune în continuare.

Astfel, prima critică privind interpretarea eronată de către instanța de fond a dispozițiilor legale aplicabile în materie, nu se verifică, întrucât, aceasta a analizat corect situația existentă în cauză, pornind de la conținutul textului ce prevede mențiunile obligatorii ale documentelor necesare pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA, respectiv elementele care să asigure consemnarea completă a operațiilor efectuate cu documentele prezentate (f.57 verso).

Or, în speță, nu s-au putut prezenta documente care să respecte condițiile obligatorii, respectiv facturi fiscale completate cu toate rubricile indicate pentru a fi socotite documente justificative (f.36-39), după cum nu s-au putut prezenta nici documentele specifice impuse de lege pentru operațiunile cu o valoare a TVA-ului mai mare de 50 milioane lei, respectiv copia de pe documentul legal care să ateste calitatea de plătitor TVA a furnizorului sau prestatorului de la care proveneau acele documente. Faptul că inspecția fiscală a menționat doar textul legal ce reglementează această materie, nu poate duce la concluzia că recurenta a respectat prevederile legale.

Desigur că instanța de fond, investită cu soluționarea contestației împotriva unui act administrativ emis de un organ de jurisdicție, trebuia să verifice dacă acesta a aplicat și interpretat, la rândul său, corect, dispozițiile legale referitoare la documentele justificative ale operațiilor efectuate, în sensul existenței datelor cerute de formular, precum și existența celorlalte documente cerute de lege, pentru deducerea TVA-ului.

Or, la art. 24 alin.1 lit.a) din Legea 345/2002, se precizează în ce condiții se poate executa dreptul de deducere a TVA-ului, iar art.29 lit.a) și b), prevede ce elemente trebuie să conțină documentele pentru a se putea exercita dreptul de deducere a TVA-ului, prevederi pe care recurenta - reclamantă trebuia să le cunoască și să le respecte, având în vedere că, în finalul textului lit.b) a articolului precitat este stipulată, clar, sancțiunea omisiunii acestor elemente, respectiv, pierderea dreptului de deducere a TVA-ului.

Cu aceasta s-a răspuns criticii trei a prezentului recurs, care nu-și avea rostul dacă se lectura cu atenție textul respectiv, iar dacă acestea n-ar fi fost obligatorii, dispoziția ar fi fost lipsită de rațiune.

Influența despre care vorbește recurenta – reclamantă în critica doi, a fost explicată în considerentele sentinței atacate și ea vizează mecanismul deductibilității TVA-ului, în raport cu calitatea de plătitor de TVA a fiecărui subiect supus regulilor acestei dispoziții legale (f.58).

În plus, în raport de dispozițiile Regulamentului privind aplicarea Legii contabilității nr.82/1991, aprobat prin HG nr.704/1993, recurenta avea obligația să verifice întocmirea corectă a facturilor fiscale, cu referire la toate elementele menționate de lege, ceea ce aceasta nu a respectat.

Nici ultima critică nu se verifică, întrucât în considerentele deciziei emise de intimata – pârâtă, este motivată soluția de respingere a contestației formulate împotriva procesului – verbal de inspecție fiscală, textele legale aplicabile în speță fiind redată pe larg, cu explicații amănunțite și concludente, astfel că nu mai necesită reluarea analizei acestora.

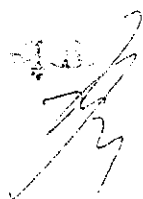
În consecință, neexistând motive care să conducă la modificarea sentinței atacate, Curtea, în temeiul art.312 alin 1 Cod pr.civilă, urmează să respingă recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DE CIDE**

Respinge ca nefondat recursul declarat de reclamanta **SOCIETATEA** **ACTIVITĂȚI DE ÎNȚINEREA DRAPTELOR ȘI PĂLĂRII**, cu sediul în **Râmnicu Vâlcea**, str. **Sb. 191** nr. **1**, județul **Vâlcea**, împotriva sentinței numărul **107.02.2006**, pronunțată de Tribunalul **Vâlcea** – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. **1868/CAF/2005**, intimat-pârât fiind **D.G.F.P. Vâlcea**, str. **Carăuș** nr. **1**, județul **Vâlcea**.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 27 aprilie 2006, la Curtea de Apel Pitești – secția comercială și de contencios administrativ.

Greffier,